

Chirovici, care e de fapt erou în piesă). Mai e teatrul de amatori al Ateneului Popular, numit în glumă „TREI spre ZECE” – spre câți vor mai veni, adică – al cărui spectacol, jucat de elevi, *Capcana* după *Cafeneaua* de Carlo Goldoni, e un exercițiu de pantomimă și mișcare, o arlechinadă acrobatică cu măști și fără, ce ar da o idee despre „Commedia dell'arte”. Da, dar acolo se improviza pe situații date, ceea ce nu e cazul aici, cu aproximări și replici fără intonație. Rămâne un demers demn de apreciat pentru efort, un pas către convenție teatrală, sensul și tâlcul ei urmând a se contura după însușirea reflexelor. De altfel, se desfășoară la Focșani și o stagiune teatrală a elevilor de liceu, ceea ce e un semn promițător în chestiune.

Semnalez, în încheiere, prețioasa monografie a unui autor local, Alexandru Deșliu, dedicată actriței Leopoldina Bălanuță, fiică a Vrancei, cu titlul de o delicată sensibilitate: *Dor de Leopoldina*. Prevenit din București, am descoperit-o într-o librărie din oraș. De ce nu și la Ateneul Popular, în zilele galelor? De ce nu și la Teatrul Mic?

Andreea DUMITRU

Pregătirea, mai importantă decât cursa

Așa susține, și cine l-ar contrazice pe maestrul Radu Penciulescu? Poate de aceea e mai greu să scrii despre studenții actori, regizori, scenografi, păpușari, coregrafi decât despre absolvenți ori profesioniști. Mai greu, dar și mai pasionant. UȘILE DESCHISE 2003 ar putea fi comparate foarte bine cu ușile din decorul unui examen de regie având ca temă *Pelicanul* de Strindberg: capricioase, încăpățănate, ba încuiate, ba deschise larg, dar în alt sens decât cel la care te așteptai. Examenele, exercițiile, atelierelor, seminariile și expozițiile prezentate de anii I, II, III, plus o avanpremieră în Gala Absolvenților, susținută la Studioul „Casandra”, au fost programate strâns, chiar simultan, între 10 și 13 aprilie 2003. Și, ca în fiecare an, spectatorii s-au înghesuit puhoi în săli de curs neîncăpătoare, au îndurat lipsa de aer, fie și pentru un loc în picioare. Mai apoi, au trebuit să ghicească rolurile și numele viitorilor artiști după ureche, foile cu distribuții fiind rare. E tot ce i s-ar putea reproșa staff-ului puțin numeros, cu atât mai indispensabil, format din studenți-teatrologi, organizatorii consacrați ai UȘILOR DESCHISE.

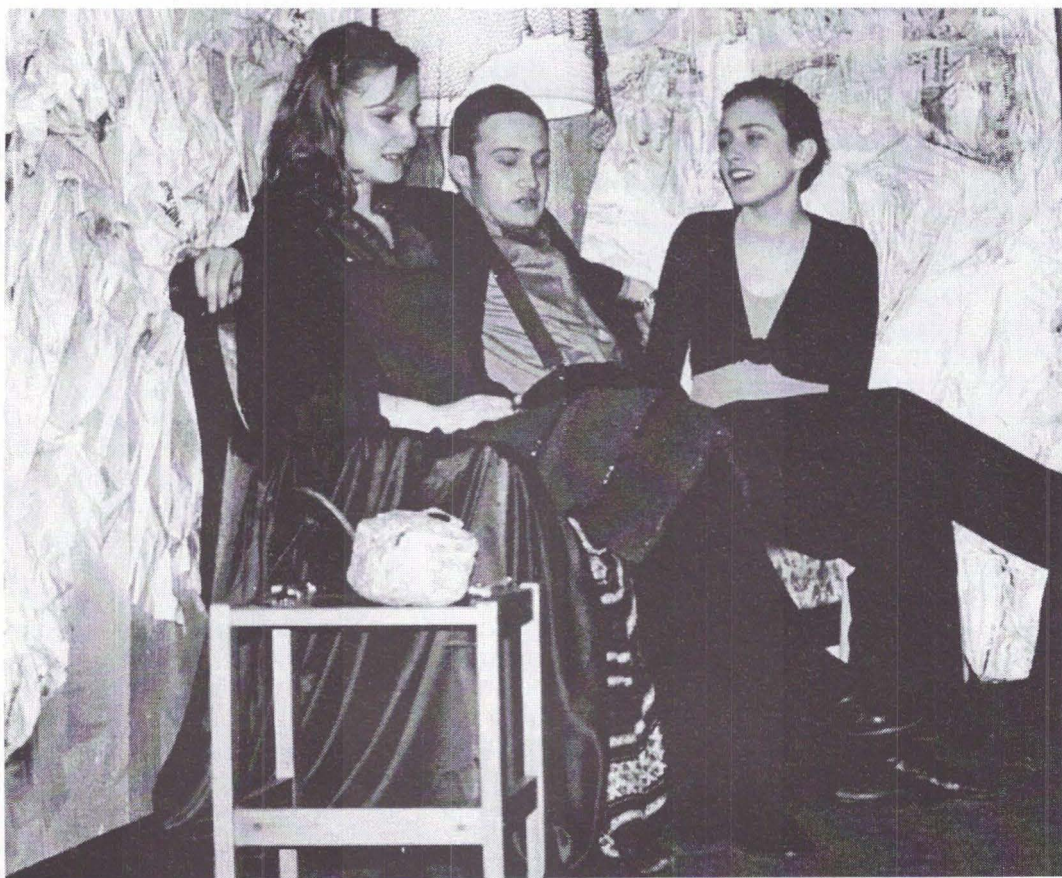
Important e tabloul general – starea de spirit, nivelul de pregătire oferit de școală. Pentru că, țineți cont, publicul covârșitor al evenimentului e format din liceeni care se visează actori. Pasionantă este însă și depistarea unor autentice talente, promisiunea unor vedete, a unor mari cariere. Pariurile rămân, totuși, riscante pentru că, în ansamblu, peisajul etalat pare inegal. Mai ales la actorie, unde studenții nu mai poartă marca X, lucrând cu profesori diferiți, în funcție de modul și semestru. De aproape, firește, se remarcă unul-două profiluri interesante, de urmărit pe viitor. Pentru exemplificare, iată o agendă personală a UȘILOR DESCHISE:

Interes. Coupé: *Cerere în căsătorie* și *Ursul* de A.P. Cehov, atelier la anul II de actorie, clasa prof. univ. dr. Gelu Colceag, secundat de Valentin Potrivitu. În prima

parte, o revelație: Iulia Lumânare. Toți cei trei interpreți au lucrat, de altfel, cu atenție: se privesc în ochi, își evaluează reacțiile. Se simt punctele nodale ale traseului, se simte bucuria jocului și a răspunsului în public. Din păcate, pe alocuri, sunt prezente accesoriile tradiționale ale „jocului de institut”: venele umflate la tâmpile, tremurul nestăpânit al mâinilor, semnele marilor emoții!

Debusolare. Actul I din *Vassa Jeleznova* de Maxim Gorki. Același profesor de an, Gelu Colceag, alți studenți și alt asistent: Andreea Vulpe. Unul dintre obiectivele anunțate: construirea relațiilor între personaje. Rezultatul nu e prea elocvent: senzație de figurație chiar în rolurile principale. O sâcâitoare lipsă de motivație, de energie, de concentrare. Supralicitarea unor găselnițe (alura de Adriano Celentano a lui *Prohor*). Și totuși, rețin două apariții mai bine mobilizate interior: Pavel Bârsan (*Pavel*) și Simona Ghiță (*Natalia*).

Atmosferă. *Pelicanul* de August Strindberg, atelier de regie susținut de Alexandru Mihail, student în anul II la clasa profesorilor Tudor Mărâscu și Mihai Manolescu. De la costumele și decorul realizate de Anca Marcu la jocul actoricesc voit teatral, dar nu în exces, totul pare gândit în detaliu și deschide calea unui spectacol împlinit. Valsul care ilustrează, obsedant, „efectele speciale” induc în mod subtil starea de neliniște – între coșmarul oniric și



Ana MACOVEI, Mihai BENDEAC și Anca CERNEA.

coșmarul realității – nelipsită din dramele lui Strindberg. Ana Macovei (*Mama*, rol nu tocmai la îndemână pentru o studentă de anul II), Mihai Bendeac și, din nou, Pavel Bârsan sunt trei tineri nu doar frumoși, ci și talentați, interesați, cu magnetism scenic.

Sobrietate. Din nou, Strindberg, dar *Tatăl*, în regia lui Titus Scurt, coleg de generație cu Alexandru Mihail. Lectură onestă, în scenografia fluidă, alb-negru, a Magdalenei Ciubotariu. O regăsesc pe Iulia Lumânare, alături de Mihai Bendeac. Acesta pare să dețină toate atuurile unui viitor actor de linia întâi: voce, prezență, firesc, dar și un ușor, corectabil, cabotinism.

Inventivitate. Radu Grigore, anul III regie, clasa prof. asoc. Cornel Todea, se anunță de pe acum în tagma ludicilor. Exercițiul pe care îl propune, secvențe din *Visul unei nopți de vară*, dă sens ecuației inventivitate-simplitate. Aruncă o privire proaspătă, dezinhibată asupra scenelor clasice. Spectatorii râd contaminați de buna dispoziție a actorilor, de zvâcul pe care îl imprimă mișcările scenice, replicilor cam turuite. *Puck* e interpretat de un cuplu jucăuș, bine sudat: Bogdan Cotleț și Irina Velcescu. Din câteva rânduri rostite, Adina Andrei (*Zâna*), studentă în anul III, ne convinge de talentul pe care și-l exploatează, de altfel, și la Teatrul Municipal din Focșani. Și Simona Ghiță (*Hermia*) e mai implicată aici, iar Costina Ciuciulică (*Helena*) face uz cu ironie de sex-appeal.

Zigzag. *Regele Lear* de Shakespere e opțiunea lui Traian Șoimu, anul III regie, clasa prof. univ. dr. Alexa Visarion. Poate și distribuirea unor actori din școli, promoții și ani de studiu diferiți poartă vina *malentendu*-ului scenic. Regizorul pare indecis între interpretarea logică, distanțată a textului (vezi fiicele regelui) și cea dezvoltată de Iulian Postelnicu (*Lear*), absolvent de UNATC în 2002. Acesta deconstruiește rolul cu nonșalanță, într-un mod original, prea afișat, însă, ca o uniformă.

Ar mai fi de amintit că, de-a lungul celor patru zile, ușile sălii generoase de la etajul I, numită, *in memoriam*, „Ileana Berlogea”, au rămas deschise pentru o importantă și plină de surprize expoziție de scenografie. Chiar dacă secția de specialitate, recent înființată la UNATC, face concurență Facultății de Arte Plastice, câțiva dintre studenții pregătiți de Viorica Petrovici, Ștefania Cenean, Puiu Antemir, Ștefan Caragiu lucrează deja în teatrele profesioniste.

Revenind asupra problemei de fond, observ că UȘILE DESCHISE sunt necesare. Dacă evenimentul ilustrează modul în care se predă și se însușește arta actorului la UNATC, ar fi timpul ca mitul superbe școli românești de teatru să se clatine pentru a face loc situației reale: un chip mai șifonat, dar reflectând divergențele, problemele, iritările pe care le traversează. Oferta Facultății de Teatru, după cum reiese din broșura editată pentru UȘILE DESCHISE, spune multe în acest sens. Corpul profesoral nu mai e cel de acum zece ani, de pildă. Numărul mare de cadre didactice îl influențează pe cel tot mai mare de candidați admiși și, prin urmare, calitatea învățământului. E limpede că destui studenți nu au, judecând după nivelul actual, prea multe șanse pe o piață teatrală haotică. În privința tinerilor promițători, ar trebui să dea de gândit aplecarea unora dintre ei spre jocul dilatat în exces, în fața unui public care nu mai e dispus să-și cenzureze reacțiile. Tentativa de a copia jocul măștrilor, plăcerea de „a trage la public” sunt probleme pe care numai școala le poate rezolva. Frapează, însă, și mai neplăcut, atitudinea neglijentă, civilă, ticurile verbale diurne. Ecourile vulgare ale străzii răzbat tot mai pregnant în spațiul teatral. Ar trebui să ne obișnuim cu ele?